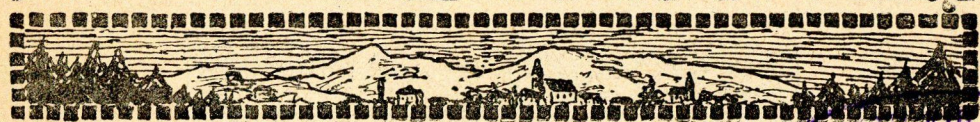

1913 JAN
 BUDAPESTA KIR. 1913 SF6

RAZELE AUROREI

ZIS'A ISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII”

Mântuește-te.

„Mântuește-ți viața!”
 (1. Moisi cap. 19. v. 17.)

Un măestru mare, face oare vre un lucru numai în zădar? Face oare vre un lucru care nici un scop, nici o destinațiune și nici un înțeles n'ar avea, numai pentru aceea ca să-l strice iară? — Nu.

Cu cât este mai mare măestrul, cu atât mai prețios este lucrul; iar lucrul său are scop. Zidarul pentru aceea zidește casa, ca să fie locuită, păpușarul pentru aceea face păpuși, ca să fie purtați. Calea ferată pentru aceea se înființează, ca să se poată transporta oamenii, vitele și alte mobile.

Dacă ne uităm împrejur în lume și primim cu ochi deschiși și cu minte sănătoasă la toate fapăturile, atunci aflăm, că acelea de un măestru foarte mare și încă de cel mai înțelept trebuie să fie fost făcute.

Așa e! Aceste le-a făcut un așa măestru, a căruia înțelepciune, putere și tărie nu se poate cuprinde.

Oare acest măestru mare, fără scop și fără destinațiune ar fi creat lucrurile ce sunt?

Și apoi pe ființa cea mai înțeleaptă de pe pământ: pe om însă fără scop și fără destinațiune l'ar fi creat? Numai pentru aceea ca să se nască, să mănânce să bea, să sporească și apoi să moară?

Oh nu! Cu om în deosebi un scop mare are Atotputernicul. El a mai

pregătit afară de lumea aceasta o lume mai glorioasă și omul pentru aceasta lume glorioasă este făcut, în care însă numai după absolvirea școlii preparatoare pământească va intra, (adecă după ce va fi pregătit aici mai întâi).

Pregătit? — Da!

Da oare cărămidele nu mai întâi vor fi pregătite, și numai după ce au ars le duce zidarul la locul unde vrea să zidească casă sau ceva palat frumos. Vasele de porțelană mai întâi vor fi pregătite, apoi vâpsite (feștite) și arse; numai după aceea vor fi duse la locul destinației lor.

Așa este și cu sufletul omului. Acesta aici pe pământ în acest trup ordinar are să se pregătească pentru o existență nespusă glorioasă.

Dară sufletul omului e în mare primejdie acuma, și dacă nu priveghiază, pierde, își pierde scopul și în locul destinațiunii lui va ajunge din contră, ca vasul ce să despică (crapă) în cuptor.

Un om trezindu-se din somnul său adânc, cu înspăimântare văzu că-i foc în jurul lui. El mai înainte de a se culca, de-a bunăsamă trebuie să fie băut ceva băutură îmbătătoare de care a adormit atât de adânc în cât numai la sunetul trâmbiței unui stingător de foc ce sufla prin fereastră se deștepta. Dacă acest stingător de foc nu ar fi venit la el, ne apărât ar fi perit, dară a mai avut timp a ieși din starea lui primejdioasă și predându-se salvatorului său a scăpa din foc. Sunetul

trâmbiței i-a mântuit viața. El dormea într'aceasta focul ardea tot mai tare și presta câte-va minute l'ar fi mistuit și pre el flacăra.

Tochmai în așa primejdie este și sufletul omului. Împrejurul nostru pustiește păcatul, fărădelegea, materialis-

Adoarme sufletul dacă se ocupă numai cu lucruri prezente și de celea viitoare nu are grije. Dar deodată vine sfârșitul, deșteptarea și trebuie să stee înaintea Judecătorului celui mare, unde nu poate sta ci trebuie să piară pe veci.

Oh laudă Domnului, că mai sunt

mul, (trupia) nepăsarea de credință, îmbuibarea lumească. Omul doarme în ele și nu știe că păcatele îi mistuesc sufletul.

În acest somn omul a căzut prin un fel de băutură îmbătătoare spirituală, (sufletească) precum este: îmbuibarea lumească, îmbogățirea, mărirea deșartă, frumusețea trupească, nașterea dela părinți fruntași, ura și așa mai departe.

salvatori (cei ce mântuesc) curajoși, cari văd suferințele a celor ce dorm în păcate și încep a sufla în trâmbiță.

Eu încă eram în astfel de somn de păcate, pre când sunetul trâmbiței m'a deșteptat. Trâmbița aceasta era Evanghelia, sunetul ei a fost spre mântuirea mea. Am observat că mă aflu în deavolescul foc al păcatului, trăsesc fără de Dumnezeu în rătăcire, ușuratic și că n'am grije nici de cuvân-

tul lui D-zeu, nici de binele oamenilor. Dacă mai zac în astfel de stare, trebuie să pier! Dară cum să scap eu din acest foc? Eu însumi nu am putere!

Îl predau deci sufletul meu Mântuitorului meu, Fiului lui Dumnezeu, lui Iisus Christos, cel ce m'a deșteptat cu cuvintele sfintei scripturi. El m'a lua în brațe și mă va mântui, mă va duce în așa loc, unde nu este păcat, nici primejdie.

Dar tu iubitul meu cetitor, unde te găsești? Fericit ești cu mine dinpreună, dacă ai eșit deja din mulțimea păcatelor și dacă te-ai încredințat lui Iisus Mântuitorul tău, căci vei fi scăpat de focul cel vecinic. Dară vai dacă trăiești în păcate și nu voești să auzi glasul trâmbiței care zice: „Deșteaptă-te cel ce dormi, și te scoală din morți, și te va lumina Christos!” El bucuros te mântuiește dacă vei fi ascultător de vocea lui.

Scoală deci cearcă starea sufletului tău și vezi că nici un ceas nu poți fi sigur în păcate. Pocăiește-te, încredințează-te lui Iisus și vei fi scăpat și fericit pe veci.

Trei amici.

Ioan de Damasc, care trăia în al 8-lea secol, vorbi parabola următoare: „Cineva avea trei amici, când s'a aflat odată în lipsă mare și sta în pericolul de a fi judecat spre moarte, a mers la amicul său cel dintâi și l'a rugat a-i fi întru ajutor, acesta însă n'a făcut nimic alta, de cât că i-a aruncat un vestmânt ca să se poată înfățișa înaintea judecării. După aceea s'a dus la al doilea amic, dară n'a primit altă mângăiere de cât că acesta să învoi a-l petrece o cale scurtă spre casa de judecată. În urmă merse la al treilea amic pre care el puțin îl prețuia. Acesta l'a primit cu bucurie, și l'a petrecut până înaintea judecării unde îl apăra și îl mântui.

Ioan aplică aceasta parabolă oamenilor. Cel dintâi amic e Mamorul, care în ora morții ne aruncă vestmân-

tul de moarte. Al doilea amic e omenimea, mulțimea rudeniilor, amicilor și cunoscuților. Acestia ne petrec numai până la mormânt. Al treilea amic este Christos. El merge cu noi până la mormânt, El e mântuitorul și ne conduce la viața vecinică în casa Părintelui său. Iubite cetitor, ce cugeți tu despre Christos? Făcutu-sa El într'adevăr răscumpărătorul tău? Și laudă-se el prin tine?

Tăria credinței creștinești.

Un împărat păgân chemă odată la sine pe un creștin și ceru dela el să se lepede de credința sa și să se închine idolilor. Creștinul însă îi zise: „Împărate, aceasta nu o fac!” Atunci împăratul se mânie foarte și zise: „Au nu știi tu că viața ta este în mâna mea? un sămn numai, și ești mort!” — „Aceasta o știu răspunse creștinul; dă-mi însă voie, împărate, să îți spun mai înainte o asemănare și să te rog de un răspuns la ea: Să zicem, că unul din argații tăi cei mai credincioși, ar cădea în mâinile neamicilor tăi, și aceștia l'ar sili să-și calce credința sa către tine și să se facă vânzătorul tău. În urmă însă văzând că rămâne tare în credința sa, l'ar desbrăca de toate hainele sale și l'ar alunga gol și batjocorit. Venind el acum la tine în starea aceasta, spune împărate, au nu îi vei da din hainele tale celea mai bune, răsplătindu-i astfel rușinea cu onoare?” „Ei bine; — zise împăratul, — dar ce va să zică aceasta și unde s'a întâmplat așa ceva?” Iar creștinul răspunse: Iacă și tu mă poți desbrăca de această haină pământească; eu am însă un Domn, acela mă va îmbrăca din nou. Au cuvine-se să-mi socotese haina, iar în schimb pentru ea să-mi vând credința?” Atunci zise împăratul păgân: „Mergi, îți dăruiesc viața!”

Până la moarte te luptă pentru adevăr, și Domnul Dumnezeu se va lupta pentru tine.

Calea desperărei și a speranței pusă în Dumnezeu.

Grindina bătu rodul gazdei I. B. în A... și de oare-ce l'a despoiat diavolul de credința sa în Dumnezeu, și de încrederea și speranța sa; așa fu el răpit pe calea desperărei, de care urmare s'a hotărît la o faptă foarte înfricoșată. Necăutând la numeroasa sa familie, să duse el la țărmul Tisei ce curge pe lângă capătul satului legă pietre mari la grumazul său și voia să se arunce în apă. Pre când trecea un om pe acolo și vorbi către el cu vorbe frumoase și prietenoase despre încrederea pusă în Dumnezeu care nici când nu părăsește pre acela, care are lipsă de ajutorul său. Gazda I. să întoarse iarăși la ai săi și de atunci încoace își puse nădejdea și încrederea în Dumnezeul cel viu.

Cu ocaziunea războiului din 1866 jăcea un ostaș murind pe câmpul de bătae la Königgratz Oara cea din urmă îi să apropie. Acesta văzu un preot catolic, care cu capelanul său împreună frumoasa sa problemă împlinind ca păstor sufletesc, cu ochii lacrămând, cu inima dureroasă umblau pe câmpul deștep-tător de groază. Se duseră la murindul.

Văzură cum ostașul din toate puterile întindea mânilor de asupra capului și făcea semn cu ele. A spune nu mai putea ce ar voi. Preotul mișcă din cap întristat, ne cuprinzând oare ce ar dori sărmanul murind? Mult nu putea fi la el, că încă mulți muridzi așteptau după mângâiere. Trebuia să meargă mai departe, și capelanul lui era gata a se depărta, pe când observă o carte la capul murindului ostaș. Îndată îi era clar, că el dorea.

Cartea era deschisă și așa pica din mânilor slăbite.

Privirea capelanului căzu pe psalmul 46 ce era pe foaia deschisă: „D-zeu ne este scăpare și putere, ajutor cercat foarte în nevoi.“ Aceste cuvinte ceti el în ultimele sale minute când să pregăti a se îndepărta la Dumnezeu.

Când capelanul privi la murindul, cu cartea în mână, făcu acela semn cu capul — ne mai putând vorbi — ca să cetească înainte Psalmul acela.

Capelanul începu a ceti cu glas psalmul cel frumos, înălțător de suflet și îl ceti dela început până la sfârșit. Sub cetire strălucea odihna cerească pe fața murindului și când ajunse la sfârșit, și el adormi fericit, — și s'a dus acolo, unde dorea sufletul său.

Capelanul închise ochii adormitului cu gingășie și merse după mai marele său; dară psaltirul cel mic îl puse în buzunarul său. Psalmul cel mareț, care a câștigat ostașului murind așa moarte fericită, fața cea strălucită în mărirea lumii viitoare acolo pe câmpul luptei înmuiat în sânge a lăsat urme în sufletul capelanului cari nu să pot șterge.

Într'o diminiată bătu cineva la ușa episcopului de taceră. Capelanul păși înăuntru cu cartea psalmilor în mână, apoi i-a povestit cum a ajuns în posesiunea cărței și declară, că după ce cunoscă din conținutul cărței puterea credinței în evanghelie, și el voiește de acuma înainte a urma evanghelia și voiește să fie predicator al evangheliei celei curate, dorește a servi cauzei celei sfinte a evangheliei. Și nu preste mult, vestea el ca predicator zelos evanghelia cea nefășificată a lui Christos.

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÖZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul abonament
Pe un an 52 fil.
Pe 1/2 an 28 „

Trimis pe postă
Pe un an 1 cor.
Pe 1/2 an 56 fil.

Pentru străinătate
Pe un an 2—c.
Pe 1/2 an 1.20 f.

IAR PENTRU DE IMPĂRȚIT INLESNIRE MARE.